

MAYA IVONA

CÂNTECUL MEU

Proză scurtă

CORESI

Publishing House

WWW.CORESI.NET

CUPRINS

9	Începutul începutului începuturilor
11	Ora 2
14	O poveste cu iubire
17	Animalul din tine
19	Aberații, ca-n fiecare seară
21	De la copilul din urmă pentru copilul de acum
23	Ne-am născut goi
26	Despre dor cu dor
30	Eu, indiferent de circumstanțe
32	Spectru
34	Mi-e frică să cresc
36	Țipăt
38	Aproape poezie
42	Fluturi
46	Despre ei, sper că nu și despre tine
50	Ce am învățat trăind
53	Defect perfect
55	De la mine, poate tot pentru mine

60	O zi, 100 de probleme și 1000 de rezolvări
62	Trăiește
65	Am renunțat
67	Moartea să mai aștepte
69	Singur tu cu tine
71	Pâinea
73	Egali, vorba vine
75	Când muzica e despre tine
80	Sânge
82	Geamul
84	Fața urâtă a iubirii
86	Mi-e frică de lucrurile pe care n-am să le trăiesc
89	Transparențe
91	Cumva fericiți
93	Cam așa s-a născut marea
95	În căutarea sinelui
97	Un răsărit și cineva care ascultă Pink Floyd
99	Așa ca El să fim și noi
102	Să te țin de mână
104	Un drum spre sfârșit, ca toate celelalte
106	Hai să-ți spun o poveste
108	Vara mea
110	Scrisoare pentru părinții mileniului 3
112	Pufu

Res 114 pentru **Și de-aș muri mâine...**

- 116 Norocul de a nu avea noroc
- 118 Inima de piatră
- 119 Lumina pe care o caut departe nu-i
- 122 Maria
- 124 Foc
- 135 N-a fost să fie
- 137 Oriunde, oricum, mulțumesc
- 139 Oameni
- 141 Urme
- 143 Viața dintr-un alt unghi
- 145 În mine crește o floare
- 147 Fericită am fost când m-am iertat
- 149 Încă n-ați văzut nimic

Începutul începutului începuturilor

La începutul începutului începuturilor a fost cerul, apoi mările și oceanele, animalele, florile, copacii, vântul, ploaia, ninsoarea, gerul, iarba și în final, doi oameni. Mai înainte de asta a fost iubirea, căci fără iubire nu s-ar fi putut crea atâtea.

De la prea mult bine, iubirea a dus la minciună. Au simțit gustul minciunii pe vârful limbii și le-a plăcut, apoi le-a părut rău și așa au apărut regretele, iar lumea s-a umplut de rele. A apărut ura, ranchiuna, gelozia, și sufletele lor deveneau din ce în ce mai negre. Gelozia a dus la separare, „ăsta-i al meu, asta-i a ta, nu te atinge” și s-au certat, și-au aruncat vorbe peste vorbe și au început să se urască. Chiar și așa, unii și-au făcut timp să asculte sunetul ploii, picăturile cazând în bălți, focul trosnind, pasările ciripind și le-a plăcut. Voiau să mai alunge din rele și mâncau ceva bun de tot, dacă aveau de unde, făceau focul și începeau să cânte în legea lor. Deșteptii au început să scrie mult mai târziu, când au descoperit literele. Lumea tot rea era, dar ei aveau vânat pe masă, puțină iubire-n buzunar, copii și sufletele curate, nemăcinate, suflete pure. Au continuat să iubească, i-au învățat și pe alții să o facă, dar au ajuns și ei să fie orbiți de ceea ce le ofereau rivalii lor. Ei se credeau buni în continuare, dar ușor, ușor, se converteau în ceea ce nu-și doriseră vreodată să devină. Au apărut teritoriile, avuțiile, falsitatea și oamenii răi creșteau pe zi ce trece. În același timp, oamenii cântau, dansau, scriau dacă știau, dădeau de

Respectiv oameni ca ei și își găseau salvarea. Mai erau și ei răi uneori, ce să-ți faci, doar se bucurau. Până într-o zi când nici asta nu le-a mai ajuns și au vrut mai mult, mai mult, tot mai mult. Au dat naștere războaielor, au omorât și lumea lor s-a dus de râpă, urmând să o otrăvească și pe-a noastră, căci nu și-au putut șterge urmele pline de venin. S-a întâmplat ceea ce auzim în ziua de azi, ceea ce ni se povestește, ceea ce vedem în fiecare zi în fața ochilor. După multe sute de ani, niște oameni oarecare s-au numit Led Zeppelin, mai târziu au răsărit alții ce-și spuneau Pink Floyd. Și toate astea din iubire. La început a fost iubirea, iar asta a complicat tot.

Dumnezeu o să moară mâine, sau poimâine, căci noi i-am pus în cârcă prea multe și încă cerem, vrem îndurare, iertare și mai vrem și iubire pe deasupra, după ce am distrus aproape tot ce a creat el, tot din iubire. El ne-a oferit iubirea, dar noi am călcat-o în picioare.

Viața este așa o chestie care de multe ori poate să-ți pară amară, dar încerci să o înfrumusețezi cum poți tu mai bine, cu câte o prietenie bună, un răsărit, un apus, o baie-n mare, o melodie, un pahar și lumina difuză. Parcă-ți mai trece, parcă-ți place și știi că viața e frumoasă, în toată urâtenia ei de toate zilele.

Omul are nevoie să creeze, să zâmbească, să vadă, să râdă, să cânte și să fie parte din ceva. Poate cu timpul ne vom cere iertare, ne vom schimba, măcar putem să visăm la asta. La urma urmelor, noi cu noi ce ne facem?

Ești pregătit să intri în lumea mea?

Ora 2

E 2 fără, dar imediat o să fie 2. Apoi o să fie 3, apoi 4, o să adorm, o să mă trezesc, apoi o să fie 2 din nou. Și va fi 2 și peste un an, și peste 2, și peste 3, și peste 50 de ani tot 2 va fi. Dar eu nu voi mai fi.

Timpul trece. Noi trecem odată cu el. Ne trece copilăria, apoi ne trece adolescența. Suntem în floarea vârstei și peste 5 minute suntem oameni trecuți prin viață. Apoi intrăm deja în clasicele rutine ale bătrânilor, ne plimbăm toată ziua prin spitale că nu știm pe unde să ne mai căutăm și când ne vom aștepta mai puțin... nu vom mai prinde ora 2.

Când eram mică îmi plăcea să rup țurțurii de pe mașini și să îi duc în casă, dar cum intram pe ușă, se topeau și mult mai plângeam după. De fiecare dată când urcam scările îmi spuneam că nu, de data asta nu se topește, îl duc direct în congelator. Dar era mereu degeaba. Țurturele meu murea. Nu mai prindea ora 2.

Iubeam iarna, chiar dacă îmi mureau țurțurii. Acum urăsc iarna pentru că sunt prea mulți țurțuri, prea multă zăpadă, prea mult frig și parcă nimic nu merge bine. Să nu uităm, zăpada îmi îngreunează ieșirile. Pe atunci singurul meu motiv de suferință era că îmi mor țurțurii. Dar după uitam și prindeam ora 2 fără ei.

Cu cât înaintez în vârstă, îmi dau seama că apar din ce în ce mai multe probleme și lucruri care îmi complică viața. Acum 3 săptămâni, m-am operat de polipi și în cele câteva ore petrecute

în spital, am stat în salon cu 2 doamne în vârstă. Una avea întreaga mână bandajată, cealaltă era plină de perfuzii și citea acatiste încontinuu. Cum vorbeau ele despre suferința lor, printre cocoșii aruncați în șanțuri și italienii, care își iubesc copiii, au mai spus că Dumnezeu îți dă de dus greul în spate exact atunci când nu poți și când ești neputincios. Când nu mai ești tânăr și puternic și rămâi doar un boboc aproape ofilit. Ele se bucură nespuse când prind ora 2. Apropo, acum e 2:16.

Uităm să profităm de viața pe care o avem, de perioadele în care ne aflăm. De ce ne grăbim să ajungem la raftul de sus? De ce ne grăbim să ne încălțăm cu tocuri înalte ca ale mamei și să îi purtăm rujul roșu? Avem toată viața înainte să ajungem la rafturile de sus și să ne dăm cu toate nuanțele de roșu din lume. Faptul că atunci nu puteai ajunge la raftul de sus pentru că nu erai înaltă, însemna că poți intra pe uși mici fără să dai cu capul de ele. Atunci nu te puteai da cu roșu pe buze, dar aveai cea mai fină și luminoasă piele și n-aveai nevoie de ruj ca să arăți bine. Te-ai grăbit să crești, pentru ce?

Noi tinerii, avem prostul obicei de a râde de oamenii în vârstă și de problemele lor, dar nu realizăm că, peste ani, vom fi în aceleași situații.

Grijile mele actuale sunt cum sunt, dar peste 15 ani, le-aș alege pe astea în locul celor pe care le voi avea atunci. Peste 30 de ani, aș putea doar să visez la confortul pe care îl aveam cu 15 ani în urmă. Peste 60 de ani, grija mea cea mai mare va fi dacă mai prind ora 2, deși acum e 2:25 și sunt aici, fără să îmi fac griji.

Acum sunt nemulțumită, dar peste 70 de ani, aș da orice să am ce am acum.

Așa e viața. Acum ai de toate, mâine nu ai nimic. Acum râzi, dar peste ani vei plânge și tu ca cei de care râzi acum. Trăiește viața ca și cum azi e ultima ta zi, ca și cum azi e ultima dată când mai

prinzi ora 2. Nu te uita în urmă, dar nici prea mult departe în viitor. Concentrează-te pe tine cel de acum, cel tânăr, frumos și puternic. Nu îți fie frică să greșești, e normal și natural. Trăiește-ți viața acum și aici. E a ta. Doar a ta.

Într-o zi, vei realiza în ce fel s-au schimbat lucrurile și că viața ta a ajuns în punctul în care vrei să te întorci în timp. Să admiri ce ai avut, să simți viața cu inima ta tânără, să vezi cu ochi limpezi, să simți vântul prin părul cu culoarea sa neatinsă de trecerea anilor. Retrăiești amintiri, vise. Te gândești la neșanse, la speranțe, la ce ai avut și la ce ai pierdut. Te gândești la cum ai fost și la ce nu vei mai fi niciodată. Și dacă vei mai prinde ora 2 vreodată.

acum e 3:30

O poveste cu iubire

Când eram mica, mă întrebam mereu ce este iubirea, cum știi că iubești, ce ar trebui să iubești și cum să iubești. Acum, când am crescut, știu că iubirea nu are nevoie de definiții. N-aș ști să vă zic de ce iubesc anumite lucruri dar, știu că o fac. Știu că iubesc, chiar și atunci când nu mă întreb de ce și cum. Doar știu.

Știu că iubesc mirosul dimineților și ciripitul păsărilor la 6 dimineața. Știu că iubesc răcoarea care îmi străbate pielea în diminețile calde în care n-am ce face și mă duc să beau o cafea singură. Știu că iubesc conversațiile cu ea, chiar și atunci când îmi vorbește de debate și nu înțeleg absolut nimic. Știu că iubesc Sapri, cu pietricelele lui colorate și soarele lui arzător. Știu că iubesc să scriu pe blog, atunci când n-am chef de nimic altceva, doar să-mi mișc degetele pe taste și să-mi las mintea liberă. Știu că îmi iubesc rochia de plajă portocalie, care nu-și va pierde niciodată mirosul de nisip și sare. Știu că nu m-aș sătura vreodată să beau cafea și să mănânc biscuiți cu bunica. Știu că iubesc să desenez chestii groaznice pe care nu le voi arăta niciodată nimănui, dar care înseamnă atât de mult pentru mine. Știu că iubesc marea. Știu că iubesc fiecare om în parte care m-a făcut fericită. Știu că mă iubesc pe mine, chiar și atunci când sunt incapabilă de ceva. Știu că îmi iubesc tinerețea. Cel mai mult și cel mai mult, îmi iubesc viața.

Pe lângă toate astea, iubesc oamenii. Dacă m-ați întreba acum-acum ce e iubirea, n-aș prea ști să vă răspund, dar mai întâi de toate, v-aș zice ce nu e iubirea.

Iubirea nu e frică. Iubirea nu e atunci când ți-e teamă să deschizi gura. Nu-i iubire atunci când faci compromisuri și cu

siguranță nu-i iubire când te rănești pentru acea persoană. Unii dintre noi înțelegem iubirea atât de greșit. Ca să iubești cu adevărat, nu trebuie să pui fericirea altuia pe primul loc, așa cum aud peste tot. Nu. Iubirea e atunci când sunteți un întreg, când vă iubiți unul pe altul și nu vă este teamă de răni, de trădare sau de orice altceva. E atunci când ești în stare să renunți la orice doar pentru sentimentul ăla. Iubirea e risc. Iubirea nu-i atunci când aștepți pe cineva să te repare, ci când vrei să oferi tot ce ai, să fii mai bun, să fii mai real, mai iubitor, să primești tot și să dai tot la rândul tău. Când vă completați, vă priviți în ochi și știți. Pur și simplu știți că vă iubiți, că nu e nimic mai presus decât asta. Iar iubirea, nu moare cu adevărat niciodată. Iubirea simțită nu pleacă niciodată, nu cu adevărat. Puteți să vă separați pe continente diferite, chiar pe planete diferite, dar tot o să vă tresară inima când vă veți reîntâlni. Tot o să vă fie dor cumva, veți avea o oareșce nostalgie. Dacă s-ar face un film cu povestea voastră, fie că îl vezi a doua zi, fie peste ani de zile, tot o să plângi. Poți să nu mai vrei pe cineva, să nu-l mai dorești, poate chiar să nu-ți mai pese. Iubirea nu va pleca cu adevărat niciodată, pentru că odată trăită, nu mai moare până când te vei opri din respirat. Dacă iubești, iubește până la capăt. Lasă orgoliul, lasă frica. Iubește, mărturisește-ți iubirea și nu te mai gândi la consecințe și urmări. Ce contează e acum, e chiar în fața noastră și în noi. Dacă iubești, iubește peste toate.

Iubirea nu ține atât de mult de cealaltă persoană, ci mai degrabă de ce vezi tu în ea. Iubirea e omul potrivit la momentul potrivit. Atât de simplu, atât de clișeic.

Mai știu și că iubirea nu doare. Trădarea doare, nepăsarea doare și toate celelalte lucruri care vin la pachet cu iubirea dor, dar iubirea este singura care nu doare. Iubirea pură și adevărată nu doare. Pur și simplu, nu poate să doară.

Iubirea te face fericit cu adevărat, te înalță, te împlinește, te face să te iubești și pe tine în același timp. Îți dă încredere, te face să te simți cu adevărat viu, te face să iubești viața. Iubirea asta nu doare, dacă doare, dacă e cu frică, cu lacrimi și trădări, e toxică.

Așa cum am zis, iubirea adevărată nu se încheie niciodată. Poate de asta e așa frumoasă. Nu mai ai persoana aia lângă tine, să o strângi în brațe, nu mai poate să fie totul cum a fost, dar ai amintirile, iar amintirile sunt singurele care rămân cu tine toată viața. Fără ele, n-ai fi nimic.

Nu știu câți dintre voi sunteți de acord cu mine, dar poate o să fiți într-o zi și o să vă aduceți aminte de ce am zis aici. Sper să iubiți cu adevărat măcar o dată, sper să o fac și eu, dacă nu o fac deja. Până atunci, păstrați-vă esența. Păstrați-vă esența și iubiți, în ordinea asta.

Animalul din tine

Dacă vei tăia vreodată un om în două, una dintre părțile lui va sângera, se va opri din când în când, își va schimba nuanța, va arăta altfel în fiecare secundă. Cealaltă parte, și peste ani, dacă te vei uita la ea, o vei vedea neschimbată, nemișcată, eternă. Nici măcar o picătură de sânge vărsată. Nimic. Căci o parte din omul care ai fost, va rămâne mereu cu tine. Te vei schimba, vei trece prin viață, vei da peste obstacole, oameni ce îți vor schimba viața și vei avea parte de multe surprize. Dar ceva, undeva, va rămâne mereu cu tine. Când eram mica, îmi era rușine să colind. Și acum îmi e. Tot pe atunci, începusem să vorbesc singură, să-mi fac tot felul de filme în cap, să-mi imaginez și să creez lumi ce nici măcar nu există. Încă fac asta. În continuare ador muzica, desenul, între timp am învățat și să scriu. Poate rămâne frica, sau regretul, sau memoria. Ceva rămâne.

Te-ai schimbat, dar în același timp ai rămas la fel. Un copil bătrân, cu sentimente și gânduri, care a căpătat rațiune și știe să judece, dar tot după instinct se ghidează. Ai nevoie de acea parte din tine ca să te trezești, ca să știi cu adevărat cine ești.

Animalul din tine este partea cea mai inocentă și cea mai sălbatică din tine, în același timp. E ca și cum atunci când te-ai născut, sufletul tău era mic de tot și pe parcursul timpului, a început să crească și să se dezvolte, dar totul s-a petrecut în jurul acelei părți mici pe care ai avut-o de la început. Animalul din

tine nu va lua deciziile corecte, aproape niciodată, deoarece chiar dacă tu ai învățat ce-i bine și ce-i rău, el știe ce te face fericit cu adevărat.

Animalul din tine e cel care te ascultă cu adevărat, care te înțelege, dar tu ești orbit de cealaltă parte din tine, cea plină de reguli și principii. Animalul din tine îți dă voie să plângi, atunci când n-ai motive, el știe. El știe ce vrei, după ce râvnești. Tot el te-a ajutat să iubești, el s-a răsucit spre urechile tale, într-o zi de toamnă, și ți-a șoptit „Auzi, ce mișto e tipul ăsta” și ți-a întors privirea spre zâmbetul lui, spre vocea lui groasă, spre gesturile lui, spre felul în care râdea și indiferent că celelalte voci din capul tău, alea mai deștepte, îți spuneau că nu e bine și că nu se poate, tu începeai să iubești. Începeai să iubești răsul, ochii și părul, ca apoi să iubești tot. Fără speranță.

Chiar dacă te chinuie cu iubirile lui și tot restul sentimentalismelor, tot el te-a învățat să apreciezi, să te bucuri, să râzi, să plângi, să alergi, să vezi. Te-a ajutat în luptele pe care le-ai dat cu tine. Animalul din tine e vocea pe care o auzi în momentele alea de fericire absolută, în care îți spui că așa vrei să arate viața ta. Animalul din tine e peste tot, e parte din tine. Ești tu.

Sparge zidurile, rupe lanțurile, distruge lumi închipuite. Dă-i drumul din cușcă și lasă-l să-ți arate cine ești. Pentru o zi, două, trei, lasă-te să fii animalul din tine.

Știu că mai sunt multe de zis, așa-mi zice animalul din mine. Eu am început să-l cred.

Aberații, ca-n fiecare seară

Hai să punem miere. Miere în valurile mării, să le îndulcească, să le iubească, poate și puțină lămâie. Să punem miere în iubire, cu tot ce are ea. Să punem miere în noi înșiși, să ne iubim mai mult, să fim mai buni și mai dulci.

Ceaiul se bea dimineața, dar eu îl beau seara și pun miere mereu. Să fie dulce, dulce, dulce. Pun și lămâie, căci viața e și acrișoară, uneori. Fiecare cicatrice de pe corpul meu cânta un cântec sau cel puțin mi-ar plăcea să fie așa. De fapt sunt doar pișcături de țânțari, căci viața e mereu mai simplă decât pare. Dar eu am jupuit cojițele de nu știu câte ori până am ajuns la sânge. Uite așa mi-am complicat eu viața degeaba, acum am semne peste semne, răni peste răni. Puteam să n-am nimic, nici măcar cea mai mică zgârietură, dar eu am ales să trăiesc. De aici s-a complicat tot.

Poate pentru unii, sunt greu de citit și de înțeles. Gândiți, interpretați, faceți un exercițiu de imaginație. Căci nu e vorba de țânțari, nici de miere, e vorba de viață.

Am început să scriu pe hârtie, fără să bat în taste și fără lumini puternice. Acum scriu pe întuneric, cu un pix ros pe care mi l-a dat o colegă acum 3 zile, într-un carnețel cu flori, fără să văd măcar ce scriu. Încerc să-mi deslușesc cicatricile în lumina slabă ce vine de afară. Aici m-a pișcat un țânțar sau ce-o fi fost, aici m-a zgâriat Pufu. Mă gândesc la cum aș putea dintr-un singur